

Sygn. akt V CSK 14/18

POSTANOWIENIE

Dnia 5 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w C.
przy uczestnictwie D. O.

o pozbawienie prawa prowadzenia działalności gospodarczej uczestnika
postępowania D. O.,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 czerwca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika od postanowienia

Sądu Okręgowego w K. z dnia 13 lipca 2017 r., sygn. akt XIX Ga [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od uczestnika na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 120 zł (sto
dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. - zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością - może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej przez uczestnika skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania w istocie oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Sformułowane w ujęciu strony skarżącej zagadnienie nie odpowiada wymaganiu przewidzianemu w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sprowadza się ono do dwóch rozbudowanych pytań o wykładnię art. 377 p.u.n. Symptomatyczne jest zresztą, że potrzeba domagania się od Sądu Najwyższego dokonania wykładni przepisu nie spełnia wymogu wystąpienia istotnego zagadnienia prawnego, ponieważ są to dwie odrębne przesłanki ustawowe, o czym świadczy struktura normy art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Również przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie została wykazana. Skarżący nie wskazał bowiem przyczyny, dla której zachodzi potrzeba dokonania wykładni przepisu art. 377 p.u.n., ani też nie wyjaśnił, na czym polega ewentualna rozbieżność w orzecznictwie co do wykładni powyższego przepisu, zważywszy na zbieżne judykaty powołane przez Sąd Okręgowy na s. 6 uzasadnienia zaskarżonego postanowienia.

W tym stanie rzeczy należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 oraz na podstawie § 8 ust. 1 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r., w sprawie opłat za czynności adwokackie w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. 2016 r., poz. 1668) oraz na podstawie art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. 2016, poz. 2261).

aj